

Od našich hochů

eba že šrapnely kolem nich vsude dopadají a mnohdy se strašným výsledkem vybuchují, přece říkají, že se mají dobře a jsou se životem vojenským na frontě spokojeni.

Tak alespoň píše jeden z našich hochů v následujícím dopise, kterým v těchto dnech zaslal z Francie:

Někde ve Francii, 3. srpna '18. — Draží přátelé! Předem přijímáte ode mne všichni ve spolek pozdrav a milou vzpomínku ze zákopů. Co se týká mne samotného a vůbec celého trojhlístku ze South Omahy, tak se máme dobře a jsme spokojeni se životem na frontě. Měli jsme však již na mále. Kule šrapnelová přihlížela a spadla na zem asi 5 kroků od nás, jenže to byla ta jediná záchrana, že neexplodovala — byla mrtvá, tedy nám nic nestalo. Avšak z toho si jeden nesmí ničeho dělat. Vždyť bojujeme za osvobození celého světa, aby nebyl nikdy utiskován tím Němcem. Musím vám dát vědět, že již jsme ztratili jednoho českého kamaráda večera ráno. Večer před jeho smrtí jsme s ním sdělili a vyprávěli si o věcech minulých i přítomných, ale toho jsme se nenadávali, že jej ráno budeme zakopávat. On přespával přes noc v jedné díře, aby byl částečně chráněn. O sudného dne časné z rána přiletěla kule a zrovna udeřila tam, kde přítel spal, ale on při tom nepříšle k úrazu. Nýbrž následkem toho, že se pod nárazem kule hlína sesypala a on se v otvoru udusil. Kamarád náš byl známý v Omaze, na 13. a William ul. Byl to jeden z nejlepších Sokolů omazských a též pracoval pro p. Svobodu, majitele závodu pomníky. Jest to Josef Wuen. Neradil jsem se s dobrým druhem tím loněli. Za to ale my to Němcům oplatíme podle zásluhy. Stále je ženeme před sebou a oni zoufale ustupují a zanechávají za sebou velké ztráty. My teď patřime k 32. divízi, jež snad má být nejlepší divízi v americké armádě ve Francii. Již jsem na třetí frontě, tak myslím, že jsem již toho dosti viděl. Váš časopis mi správně dočítám, tak máme co čísti, když jest pro nás volná chvíle. Též jsem četl o návštěvě čtyř českých důstojníků v Omaze. Ano, věřím, že to bylo veselé shledání. Proto také vybízím všechny české hochy, aby se předávali co nejvíce k těm československým armádě, tak abychom si dříve vydobyli naši svobodu. Jak se vede vojnu Tomáši Lechnerovi, o němž jsem již dlouho neslyšel? bude-li tento dopis, Tomši, čísti, tedy bych tě prosil, aby's mi pár řádek napsal. Dříve jsem často zaslal, jak se nám ti hoši od Reg. Army vysnívali, že jsme se dali k milíčákům a že budeme hlídat staré mlýny. Ale zatím se sklámali. My již jsme 9 měsíců ve Francii a z těch 9 měsíců jsme čtyři měsíce na frontě a teď oni páni hoši to tam za nás hlídají. No, musím asi dopis dokončit, neb již se dělá tma, tak na to nevidím. Ještě jednou přijímáte všichni vespolek pozdrav od southomazského trojhlístku a těšme se na brzké shledání jako vítězové. Nuže, na zdar!

Wag. Anton Caecik, 147 Field Artillery Sup. Co. American Expeditionary Forces, France.

HAYES CENTER, NEB.—Čtená redakce "Pokroku"! Přiložené zasílám předplatné na milý mně časopis "Pokrok". Pokud se týče úrody v našem okolí, tu mohu sdělit, že letošního roku byla zde dosti dobrá. Obilí zde místy petlonky kroupy. Nyní dostali jsme do naší osady mlátičku a tak za čináme mláti. Kukuřice jsou tu též dosti pěkné a sice následkem toho, že jsme letos dostali deště právě, když je kukuřice potřebovala. Zůstávám Vás—

Frank Tábora.

COAL CONSUMERS MUST BUY WINTER SUPPLY NOW. Consumers must buy their winter supply of coal during the Spring and Summer for storage if production is to be maintained at a maximum in the country enabled to avoid a serious coal shortage this winter. H. O. Garfield

Ženská Hlídka

Teta Vitámváscová, Omaha, Neb.

(Pokračování.) — A jak by se snědly a ještě by byla o ně honba, kdyby byly 50 centů buší. No, vidíte, Teto, a když je vezeme do města, tak za ně nemáme zaplacenou cestu a čas, co tam jedeme. Však letos dáme do sklepa brambory jen pro svou potřebu a ostatní necháme na poli. Po delší mluvě jsem uznala, že je to pravda — a což vařit je prasatům? Teď na to není čas a pak máme mnoho práce jiné, než abychom se s tímto bavili. V zimě jsme to dělali, to jste viděla ten kotel v prasečnicku; s tím je také práce. To ráda věřím! Já vám řeknu, která paníčka z města ještě nebyla na farmě, že by asi na to divně koukala, až by to zavedení viděla. Tenhle veliký výtápec, při tom kotel, tak asi na pět volů brambor, vodu zavedenou po celém prasečnicku, a z venku dovnitř chodbu na způsob schodů, ve stáji drbače, nebo, prosím vás, já nevím, jak se to v lepší mluvě jmenuje. Víte, byla jsem tam jen 5 neděl, ale naučila jsem se mnoho jiných slov, tak se na mne neztejte, když v něm nebudu akorát. — Jsem právě mezi prasaty, tak se o nich povídá. Jeje — tohle je zařízení, tohle je furna, koupací vana. A co tohle je? A co tohle je? To mají z dlouhé chvíle zábavu. Ale, Teto, vízte... hm... to je, aby se o to drbala, kdyby třeba měla na krku vsi. Ahá, už jsem doma, teď tomu rozumím, tak proto jsou tu ti panáci. A prosím vás, tu máte čísla na vratech! No, to musí být, tam vždy máme zavřené prasnice a proto musí být čísla a datum, kdy která přijde s prasaty. A tuhle která máj elevator (zdvih). Ale ne — to je, když chtějí jít dolů, anebo je chtěme rozdělit, tak tam je ženeme. Ahá, to jako do basementu. A co těch oken z jižní strany a komíny pro čerstvý vzduch. A já vám řeknu, že teď je prase pán. My tohle zařízení nemáme v Omaze. No, ano, však tohle zařízení taky něco stálo, pár loků se do toho vzrálo. To ráda věřím. Tak jdeme z prasečnicku paláce. Hospodář byl dlouho v práci mimo dům, tak jdeme kmit. Teta je ta "vrbálem" pro kormu a hospodyně s pylem pro šrot. Tak, a již jedeme; nemyslete, že jsem při té "tlačeni" vyvalovala oči, nebo vyplazovala jazyk — to ne! Na farmě vám to zdravověda poví sama, jak to dělat, netřeba knih. Nechte-li měti pošramocený jazyk, držte jej za zuby; a nechte-li ztratit umělé zuby, držte hubu. Pravda, že mně dr. Dienstber řekl, že se nemusím bát, že prý mě můstky udrží nákladní vlak, kdyby přes něj jel. No, možná, že ano, možná, že taky ne! Já již dnes, pane, všemu taky nevěřím; což aby pak některé to prase nemohlo vytrávit jen proto, že snědlo Tetě zuby a ona pak by měla jeho život a smrt na svědomí... Ó, doktore, doktore, já již vám nevěřím; spíše tomu nákladnímu vlaku, ten se snadno v hubě otočí, a co těch prasat a jiného. Ó, jeji, to je vše snadné. Tak jsme již dotáhly k pig-pénu (krmiči) a já spustím: Píky, píky... Však ono nic. Povídam, ona jsou hluchá. Jó, holčenko, tomu ona nerozumí. To se musí jinak: Kuši, kuši — hů, hů — kuši. A to jste měli vidět tu armádu, jak vyletěla z vojčesky (alfalfy). Jeje, to je jich a jaká krásná — samý zrzoun! No, jest jich kolem devadesáti. Pěkný to zástup, to bude peněz, jestli to nepochépa! Ano, jestli — to je samá sázka do loterie! — Z povzdálí hrčí vůz, však z opáčné strany. To je Loiza, souseď. Ó, to je Loiza, co Zdena říká, že má perníkovou chaloupku? Však si, milé čtenářko a čtenáři, nemyslete, že jej přirovnávám k chaloupce na vsku, bez došek, nepokrytou — až já se opiju, však si ji pošiju hrachovinou... Ne, nic takového; vpravte se do života může začátečníka na homesteadu. První musí mít pole, pak nějakou stáj pro dobytek a pak sám pro sebe. A tak celkem ta Loizova perníková chaloupka jest pro jednoho až dost veliká. Vždyť tam není, jen co se vyspí; stále v práci, v pastu se probhání 9 koní a to pěkných, pár tučtá slepic, dva pěkné psi, zahrádka, též u domku kvě-

tiny a z toho již poznáte, že srdce Loizovo není ještě odkvetlé. Pořádek dle nejlepší možnosti. Co tam schází, jest jen hospodyně. Mnohá z vás řekne, — když mu ještě srdce kvete, proč se neozní? Ano, proč? To vám povím příště. (Pokračování.)

Anna Kulíková, So. Omaha. — Milá paní poradatelko a čtenář! Není to divné!! Já mám psátí do naší "Ženské Hlídky" o svato-václavském posvícení, pořádaném ve Wahoo, Nebr., a to nejpodivnější při tom jest, že jsem tam vůbec ani nebyla. "Ale, prosím tě, Marušo," povídám pí. Škodové, "sedni si sama a napiš, co's prožila; co já... dovol... považ — to nejde..." Však nedala se. "... pro jiné ty hned vše učiníš, co si přeji — pro mne nie! A pak to bylo pořádko pro Národní Sdružení (neb Československou armádu), měli by tedy také Omahažané o tom zvědět, že Wahoo nezůstává vlastenecky požadu a tužili se kde kdo, aby hodně splynulo v národní naši pokladničku — a pak koukní..." obraeí pozornost moji na cestovní tašku, z níž vytahuje hedvábnou bluzičku úplně roztrhanou. Ku všemrnu všudy, přece Bulhari, když dostávali vyflekaci, nebželi dle mapy přes Wahoo? ... mně tane na mysli... "Snad si's nevyjela s tvým bratrem v auto a neučil se dělat ve vzduchu přemety někam do roští?" — Ale vyprávěním jsem shledala, že neuhodla jsem ani jedno — tím více druhé; hrál prý ti hudebníci po "staročesku" a účastníci si počínali po "sousedsku"; nastal rej taneční, jako prý ve staré vlasti, kde při hudbě ještě popěvek činil zábavu veselější.

"Hejhejte se kosti moje — já mám doma ještě dvoje..."

tu není divu, že taková tanečnice, jako je Maruša Škodová, — paníčka, která vychází již z formy, se rozhoupá, sádko začne tát a někde to prasknout musí — vidíte?! No, dostanu, že píšu pravdu?! Však pravda se mnoho povídat nemá, lidé se rádi nemají, "toť prý sprosté" — toť pomluva, ale ona mne taky dopálila: "osindeluj mně stríšku," povídá, "když's to dělala na homesteadě, tak můžeš taky mně." Dobrá, v neděli nejvíce času, oběknou modračky a hajdy na strážku... Večer pak, dokončíte práci, každá židle byla pro mne "elektrická". No, pěkné děkuji, na takové neduhy flastry v lékárnách nemažou. A druhý den ne lépe; večer přinese hoch "Pokrok", vezmu jej do ruky a hledím, jak mrtvice mne neranila. "Krajanke v modračkách — šindelovalá..." Sláva jednateli týdeníku! Pan Hájek je dobrý, velice hodný člověk, nedal tam mé jméno, — však kdo mu to nakukal?! Škodová, jako že nie o tom neví a divila se tomu tolik, ani se nezačervenala, ptajíc se jí potom (dány v jejích letech už jsou o střelené), až vidouce, že mně ten dobrodinec neznámý nejde z hlavy, rekla: "To nie není!" To si myslím, že nyní v době všemožnosti někoho nie nepřekvapí! Ale pan Hájek i s ním mají u mne uděláno; mohu já také povídat "to nie není," přineseli bluzu z posvícení, která ubozeji vyhlíží, než starý prapor 81. regimentu. — Nu, ale nesmím býtí krutou v mé zlomyslnosti, vždyť tam jeh bylo tolik přítomných a pí. obě Černíkové (Petra a Karla), rod. Fisherová, hospodynka z fary, rod. Škodova, rod. Homolková, od Mašterů — kde kdo, teta linwoodská, pí. Vitámváscová, teta Koutná a všude něco prasklo, když ne úhor, tož nějaký ten dollar z kapsy vypadl. To se musí, ač svato-václavské posvícení započítí se zbožností (sloužily se v sobotu 2 máe svatě) a dokončíte za veselí; má-li peněz přinebí radost, musí s radostnou tváří býtí podáván, aby zase jen radost přinášel. Však v neděli jsem si hned zaběhla do Národní sněm po přjezdu pí. Škodové na dozvuky Bazaru a taky jsem si zatanovovala, však po hodinovém pobytu musela jsem capati domů. Inu, ten můj byznis je jako to "Slunce", jež se nedá zastavit. — S pozdravem na všechny čtenářky, naši "Tetu" Vitámváscovou, pí. Pláčekovou z Plattsmouth, končím.

Zároveň zasílám vám k uveřejnění obsah dvou pošt. lístků, jež obdržel pan Václav Kaňkovský z

čís. 3520 X ul., v South Omaze, který měl svého mladšího bratra Jana v italském zajetí a předposlední lístek ním psaný zněl:

Italie, dne 22. července 1918. — Draze milovaný bratře a švagrová! Přijímte ode mne srdečný pozdrav a doufám, že i vy zdraví jste; peníze jsem obdržel, v psaních se mi sešlo více, z domova čtyři od vás, 2 od nějaké paní Marie Škodové. Vyřídíte jí vřelý dík ode mne, že se o mě postarala a když byste nemohli ústně, tak jí pište. Já bych jí psal, ale mám nutně psát na jiná 3 místa, tak až podrhne. Z domova mi psali, že jsou zdraví a bratři též, tak jsem se potěšil; děkuji za peníze, v pořádku jsem je obdržel. Srdečný pozdrav s Bohem!

Druhý lístek, zasláný dne 28. srpna 1918, je psaný z Francie a zní: Draze milovaný bratře a švagrová! Přijímte srdečný pozdrav a vědět vám dávám, že jsem zdravý. Z domova teď nemám zela žádnou zprávu, tak nevím, zdali jsou zdraví. Zase jdu na toho našeho nepřítelě Němce. Přijíždějí stále od vás, z Ameriky, k nám naši bratři vojáci, tak se doptávám, kteří jsou z Omahy, na tebe. Napiš Anežce psaní a udej jí moji adresu, ať mi piše. Žijte s Bohem!

Čtená přítelkyňo! Vřelý dík za dopisy, které budou zajisté vítané všem našim čtenářům a čtenářkám, těše se na další vaše příspěvky se srdečným pozdravem — Pořadatelka.

ČRTA ZE VSI.

Vypravuje J. Skuhřavý. (Dokončení.)

"Matka jeho znala místo, kam často se synem jejím jsme se zatoulali; naleznouš mne sněho v bujně zelené travě, zavolala mě s chvějícími se rty a zaroseným okem, abych pospíchal k loži, kde umíral, kde loučil se s pochmurným životem její miláček. Byl jsem mu všim v pohorském našem zákoutí, miloval mne jako bratra. Když stanul jsem u jeho lože a hrubě setřel slzu po líci se řívoucí z lítostí nad životem tak záhy hasnoucím, tu okem jeho zálehl matný záblesk dávno zapadlého blaha, a třesoucí ruka jeho chápala se mě."

"S těžší potlačil jsem vzdech, jenž dral se mi z úderů útroby. Nechtěl jsem ztrpěti mu ještě poslední tu chvíli, v níž rozloučiti se měl se všim, co drahé mu bylo... Rusý jeho vlas nedbale splýval se skrání, na nichž modravé pletivo žil horečným pospěchem hnalo krev k poslednímu rozruhu. Hlas jeho zněl slabě, ztrhaně! Musel jsem se nakloniti, abych neproslech eosí, vždyť drahé mi bylo každé slůvko ze rtů, křečovitě sevřených, jež za skrovnou chvíli mly se odmlčeti na vždy... Pozoroval jsem v divném napnutí každý jeho pohyb, hleděl jsem se ztrhaných zrāků vyčísti poslední tužby a nésti jim vstříe slib splnění..."

"Byli jsme sami. Matka dlela kdesi, aby připravila ulehčení též eó dýchajícímu útrobám a srdci mroučemu. Pohlédl na mne svým, i před smrtí nevyslovně lahodným zrakem; pozoroval jsem, jako by v domírajících údřech byla se obnovila jakási vzpomínka... Snažil se povstat; pomohl jsem mu a podepřev jej poduškami, posadil jsem je proti oknu, jímž možno bylo přehlédnouti celý, v šero noční pohřbený kraj! Matné oko utkvělo na měsíci, jenž tíše plul po nebi hvězdami posetém. Tichoune přiblížil jsem se k lenošce, dojat a rozeehčen krutou bolestí objal jsem tu drahou hlavu, líbal hasnoucí oko, až mi konečně usnul v náručí, na věky... Zatačtil jsem mu oči; na ubělavé čelo, schránku shroutených snů a myšlének, vtáskl jsem poslední políbeček..."

"Ve chvíli na to spěchal jsem opět v širý kraj pod šumně, chladivě lípy, — za přítele se v tichu vylapat. Byl slz těch hoden!" — Ó, kéž byste byli patřili ve tvář starce, hlásajícího lásku přátelstvou, — to vráskovitě čelo, celou postavu vyprávějího dědounka! Byl by býval ve chvíli té vzácným předmětem umělova štěe! Předem mnou stál ideál člověka, vzor ryzeho charakteru! Nežím dědounka víc! Však věřte, zlatým písmem zapsány jsou v srdci mém dny, kdy přelstivost jsem měl s ním hovořiti. Tu nejkrásnější zábavu rád bych za to o-

DR. PETRA HOBOKO. jest lék, jež obstál zkouškou více než sto roků stálého užívání. Zlepšuje krev, posiluje a osvěžuje celou tělesnou soustavu a dodává moci a souladu životnímu ústrojí. Přípraven z čistých, zdravých poskylujících kořenek a bylin, neobsahuje ničeho, leč pouze to, co prospívá k dobru. MÁ MÁLO, PAKLI VUBEC NĚJAKÉ LÉKY SOBĚ ROVNĚ V LÉČENÍ. CHRÍPKY, REVMATISMU, ŽALUDEČNÍCH, JATERNÍCH a LEDVINOVÝCH NEMOCÍ. Není to lék lékárnický. Jest dodáván pouze zvláštními jednateli. Adresa DR. PETER FAHRNEY & SONS CO., 2501-17 Washington Blvd. CHICAGO, ILL. (V Kanadě se dodává besa cta.)

HOSPODÁRNOST ŠETRNOST. PODÁTE POMOCNÉ RUKY? Vláda Spoj. Států žádá provádění HOSPODÁRNOSTI a ŠETRNOSTI všemi osobami ve všech věcech. Vyhovění této žádosti jest důkazem VLASTENECTVÍ a LOYALITY. Šetřením a kupováním

W.S.S. WAR SAVINGS STAMPS ISSUED BY THE UNITED STATES GOVERNMENT

SP. ST. VAL. ÚSPORNÝCH ZNÁMEK pomůžete sobě a své zemi POMŮŽETE? Zeptejte se svého duchovního správce, kazatele, poštmistra, předsedy svého spolku nebo klubu, poštovního poslíčka, nebo kteréhokoli bankéře.

ONI VÁM SDELI, JAK! VLASTENECTVÍ LOYALITA

Hotel "PRAHA", který jest úplně znovu vypraven všim vnitřním zařízením, vkusně dekorován a kde krajané, zavítavši do Omahy, nalezou nyní řádnou obsluhu a pohodlí to nejlepší. Chutná jídla z pravé české kuchyně vždy vás uspokojí. O přízeň místních i venkovních krajanů uctivě žádá JOSEF PIVONKA. Boh 13. a William ul. OMAHA, NEBRASKA

'Fremo' velkolepý nápoj na uhasení žízně. Jest zdravý a osvěžující. Jistě se ptejte po "Fremo", kdykoliv máte žízeň. Vyráběné a láhvované Fremont Beverage Co., Fremont, Neb.

bětoval, kdybych ještě jednou spatřiti mohl to oko, tu tvář, ty šediny jeho a stisknutí mozolnou pravici stříbrovlasého starce!... Později dozvěděl jsem se, že do poslední chvíle pracoval neumavně. Jednou večer přišel, ulehl, a ráno — usmívající tvář dědounka nevidaným poklidem zvěstovala, že duch jeho odletěl v neznámé končiny...

Ukrajinci porazili německé sbory. Washington, D. C., 3. října. — Němci setkávají se se zvyšujícím odporem ve svých snahách o zřízení kontroly v Rusku. Švédské časopisecké zprávy, obdržené odbohem státu ze Stockholmu, praví, že v nedávné bitvě s Ukrajinci Němci ztratili 1.500 mužů. Německá vojska, jež soustředěna byla v okolí Pskova od té doby, kdy německé vyslanectví bylo nuceno uchýliti se do tohoto města z Moskvy, shledávají své postavení nendržitelným a opouští město. Stejně také vyklízejí Bělgorod. Potravinová situace v Petrohradě se stále horší a životní poměry jsou tu beznadějně. Cestující, kteří přijeli do Stockholmu z Petrohradu dne 29. září, sdělili, že říční tu hladoví a restauranty a hotely jsou uzavřeny. Máslo stojí \$12 libra. Stockholmské časopisy z dne 19. září sdělovaly, že Turci plení a páli město Baku. Petrojevsky zásoby města byly zničeny požárem a zmatek tu existuje.

Líci svoji zkušenost. Pí. Birgit Holteová z Atwater, Sask., píše nám takto: "Shledala jsem zvláštní svoji zkušeností, že Dra. Petra Hoboko je dobrým lékem pro špatné zažívání a pro zbudování soustavy." Zkušenost její jest totožná s mnoha jinými, protože tento dobře známý bylinný lék nikdy nezklame v konání dobra; reguluje žaludek a oživuje celou soustavu. Není ale nikterak lékárnickým lékem; zvláštní jednatelé pí. Peter Fahrney & Sons Co., 2501 Washington Blvd., Chicago, Ill. — Advertisement